

Sygn. akt I CSK 661/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa C. P.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń i Reasekuracji "W." S.A. w W.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 31 maja 2017 r., sygn. akt I ACa .../16,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), a obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do' tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego w tym przedmiocie (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.). Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym i rozpoznawanym nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2014 r., I CSK 510/13, nie publ.).

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wobec zarzucanego naruszenia przez Sąd Apelacyjny w W. licznych przepisów prawa procesowego, to jest art. 227 i 217 k.p.c. w zw. z art. 236, art. 240 § 1, art. 278 § 1 i art. 286 k.p.c. przez bezzasadne oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego lub uzupełnienie zadania wyznaczonego biegłemu powołanemu w sprawie. Powód zarzucił też naruszenie art. 382 k.p.c. w zw. z art. 224 § 1, art. 232 zdanie

2, art. 241, art. 278 § 1 i art. 286 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Uchybienia prawa procesowemu miały w konsekwencji prowadzić do naruszenia art. 805 k.c. w zw. z art. 361 i 363 k.c., ale w tym zakresie powód w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawarł żadnego wyводу.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego oraz przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której spowodowało ono wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nieopubl.).

Z powyższego wynika, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia jest możliwe w razie spełnienia takich warunków, których skarżący nie spełnił ani we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ani w jego uzasadnieniu. Zarzuty powoda koncentrują się wokół przebiegu i wyników postępowania dowodowego, które powinno być skoncentrowane przez sądem pierwszej instancji orzekającym w sprawie; sąd drugiej instancji działa w tym zakresie na podstawie art. 381 k.p.c., zobowiązany jest też skorygować ewentualne uchybienia sądu pierwszej instancji, gdyby były one na tyle doniosłe, że wykluczałyby możliwość właściwego zastosowania prawa materialnego.

Wbrew stanowisku powoda, sąd drugiej instancji zidentyfikował źródło szkody powoda podlegającej naprawieniu przez ubezpieczyciela w związku ze zgłoszeniem z 31 lipca 2011 r. w sposób tożsamy z sądem pierwszej instancji (s. 10 uzasadnienia, pierwszy akapit). Po zidentyfikowaniu przyczyny szkody mającej postać odpadnięcia farby na podciągu zlokalizowanym w salonie domu, Sąd drugiej instancji wykluczył jedynie możliwość przypisania powodowi przyczynienia się do jej powstania w związku z niewątpliwym wprowadzeniem przez powoda napraw uszkodzeń dachu, ale mających jednak miejsce przed objęciem domu po raz kolejny ochroną ubezpieczeniową. O zakresie, w jakim uwzględnione zostało roszczenie powoda zadecydowało niepodważane i wiążące dla Sądu Najwyższego (art. 378¹³ § 2 k.p.c.) ustalenie, że powód jako skutek burzy z 31 lipca 2011 r. i działania łasicowatej zgłosił ubezpieczycielowi jedynie szkodę w postaci opisanej wyżej. Sam powód z tymi zdarzeniami nie powiązał w zgłoszeniu uszkodzeń poszycia dachowego, nie znalazł ku temu podstaw także Sąd pierwszej instancji ani - wbrew tezom sformułowanym we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania - Sąd drugiej instancji.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 108 § 1, art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.

kc

jw